

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **Ing. M.K.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Davidem Satke, advokátem se sídlem Advokátní kancelář Achour & Hájek s.r.o., Panská 7, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2015, č. j. **OD 351/15-2/67.1/15143/St**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 5. 2015, č. j. OD 351/15-2/67.1/15143/St, s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 3. 2015, č. j. MML166441/14/4646/OD/Hrz.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo vysloveno, že podle § 41 odst. 6 ve spojení s § 41 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, se žalobci nepromíjí zmeškání úkonu – podání odporu proti příkazu ze dne 29. 1. 2015 s odůvodněním, že žádost o prominutí zmeškání úkonu nebyla podána v zákonné lhůtě dle § 41 odst. 2 správního řádu, a to s ohledem na nabytí právní moci příkazu ze dne 29. 1. 2015, který nabyl právní moci dne 28. 2. 2015, když do dne 18. 3. 2015, kdy žalobce požádal o prominutí zmeškání úkonu, nebyla správnímu orgánu doručena žádná písemnost. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce neprokázal, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

V napadeném rozhodnutí rovněž žalovaný dospěl k závěru, že zákonné podmínky pro prominutí zmeškaného úkonu – podání odporu proti příkazu ze dne 29. 1. 2015 nebyly splněny. Žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal existenci překážky, která by mu bránila odpor podat. Tvzení o tom, že odpor byl podán obyčejnou poštou bez jakéhokoliv dokladu o učiněném podání, nemůže jako důvod pro prominutí zmeškání úkonu uspět. Žalobce měl možnost po doručení příkazu podat odpor, platně tak učinil až dne 18. 3. 2015, tedy opožděně. Podle žalovaného rovněž skutečnost, že zaměstnankyně správního orgánu paní ■■■ měla být dne 13. 2. 2015 od 7:01 do 14:02 hod. v zaměstnání dle docházkového systému, a skutečnost, že pokuta byla žalobcem dne 2. 3. 2015 zaplacená, podporují závěr správního orgánu, že neexistovala překážka, která bránila žalobci odpor podat. Podle žalovaného správní řád nepředepisuje činit podání doporučenou poštou, ale podání je dle § 37 odst. 6 správního řádu učiněno dnem, kdy dojde příslušnému orgánu. Pokud žalobce podání činí způsobem, který neprokazuje žádným dokladem, musí nést následky toho, že na věc je pohlíženo tak, že žádné podání učiněno nebylo. Skutečnost, že se měl žalobce dne 12. 2. 2015 telefonicky spojit s paní ■■■, není důkazem o tom, že měl být odpor podán včas, případně že by existovala překážka, pro kterou by odpor nemohl podat. Těž případná návštěva žalobce se svědkem ■■■, kdy dle sdělení žalobce i vyjádření svědka pana H. nebylo učiněno žádné podání, nemůže vést k jinému závěru, než který učinil správní orgán. Protože žalobce nepředložil žádný důkaz, kterým by podpořil tvrzení, že podal odpor, a správnímu orgánu nebylo žádné podání v dané věci doručeno, neměl správní orgán co hodnotit. Žalovaný uzavřel, že žalobci nemohlo být prominuto zmeškání úkonu, neboť nebyla prokázána překážka, která by bránila odpor podat, a tedy ani neexistovaly závažné důvody, které nastaly bez zavinění žalobce, pro které odpor nepodal. Pro tento závěr svědčí i zaplacení pokuty ve lhůtě stanovené příkazem. Pokud by si byl žalobce vědom toho, že odpor podal, čímž byl příkaz zrušen, pokutu by s největší pravděpodobností neplatil. Protože nebylo prokázáno podání zásilky s odporem, nelze řešit její údajné nedoručení.

II. Žaloba

V žalobě žalobce popsal, že po telefonickém hovoru s odpovědnou zaměstnankyní dorazil v pátek 13. 2. 2015 kolem 10:00 hod. s navrhovaným svědkem k podání odporu do protokolu, ale odpovědná zaměstnankyně nebyla přítomna a kolegyně věc odmítla projednat. Proto žalobce vypracoval písemně odpor, a ten doručil dne 16. 2. 2015 správnímu orgánu I. stupně, avšak odpovědnou úřednicí nezastihl. Po potvrzeném doručení odporu osobní cestou přistoupil dne 20. 2. 2015 k písemnému odeslání odporu. O nedoručení odporu, resp. o jeho nezaevidování a o vyznačení právní moci příkazu se dozvěděl dne 12. 3. 2015 na základě doručeného výpisu z bodového hodnocení řidiče. Poté dne 18. 3. 2015 podal bez zbytečného odkladu žádost o prominutí zmeškání úkonu společně s odporem.

Žalobce předně namítal, že správním orgánem I. stupně nebyla správně posouzena subjektivní lhůta dle § 41 odst. 2 správního řádu. Objektivní lhůta podle žalobce uplyne ke dni 27. 2. 2016. Subjektivní lhůta počala běžet od obdržení výpisu z bodového hodnocení řidiče a uplynula ke dni 27. 3. 2015, přičemž správní řád nevylučuje použití institutu zmeškání úkonu pro podání odporu. Nabytí právní moci příslušného rozhodnutí není pro běh lhůt rozhodné. Výklad provedený správním orgánem I. stupně by popřel institut prominutí

zmeškání lhůty jako takový. Pokud by pro podání žádosti o prominutí zmeškání lhůty byla lhůta stejná jako pro podání odporu, nemělo by prominutí žádný význam.

Žalobce se ohradil proti interpretaci žalovaného, který ze skutečnosti, že pokuta byla uhrazena, vyvozoval přiznání viny v dané věci. Podle žalobce zaplacení pokuty nikterak neprokazuje, že by tím žalobce přiznal svou vinu, nebo se vzdal práva na projednání věci v řádném správním řízení.

Žalobce se bránil aplikaci § 41 odst. 4 správního řádu. Nedoručení či ztracení odporu přes jeho řádné a včasné podání je třeba považovat za závažné důvody, neboť žalobce nemohl předpokládat, že jednak osobně podaný odpor dne 16. 2. 2015 nebude řádně zaevidován a přiřazen k projednávání věci, a zároveň zásilka odeslaná dne 20. 2. 2015 nebude správnímu orgánu doručena. Přestože žalobce nemůže prokázat odeslání odporu dne 20. 2. 2015 podacím lístkem, neboť nepředpokládal možnost nedoručení odeslané zásilky, lze z důkazů předložených ve správním řízení zjistit, že proti příkazu aktivně vystupoval. Žalobce se odvolal na soudu dokládáný odpor ze dne 16. 2. 2015 s vyznačeným převzetím ze strany správního orgánu I. stupně, který dle žalobce dokládá, že odpor byl podán včas a řádně. Jeho nezaevidování může být příkladem situace, kdy právní moc příkazu byla vyznačena protizákonně, a institut prominutí zmeškání úkonu byl využit po právu. Žalobce dodal, že byly splněny veškeré předpoklady stanovené v § 41 správního řádu, a proto jsou napadená rozhodnutí nezákonná. Žalobce kromě listin založených ve správním spisu jako důkazy označil odpor proti příkazu ze dne 16. 2. 2015 a článek „Pošťák ztratil 274 dopisů. Česká pošta zaplatí pokutu 370 000 Kč“.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul. Setrval na tom, že žalobce nedoložil žádné podklady o tom, že odpor podal v zákonné lhůtě osobně či písemně. Proto setrvává na názorech uvedených v napadeném rozhodnutí. Na okraj žalovaný poznamenal, že žalobce daným přestupkem dosáhl v bodovém hodnocení řidiče 12 bodů a s největší pravděpodobností až po oznámení této skutečnosti se snažil odpor podat. Vzhledem k tomu, že ani žalobou žalobce neprokázal překážku, která by mu bránila podat odpor, kdy pro toto neexistuje žádný důkaz ani podklad, žalovaný zastává názor, že nebylo možno zmeškání úkonu prominout. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, nikoliv že ze zaplacení pokuty vyvozuje přiznání viny, ale že závěr o tom, že žalobce uhradil pokutu uloženou mu předmětným rozhodnutím a skutečnost, že paní H. byla v zaměstnání v době, kdy se měl žalobce za ní dostavit a nezastihnout ji, svědčí pro závěr prezentovaný správním orgánem I. stupně v napadeném usnesení. Pakliže by žalobce podal odpor dne 16. 2. 2015 a 20. 2. 2015 a neměl žádnou vědomost o tom, že žádné podání nebylo doručeno, není pravděpodobné, že by dne 2. 3. 2015 zaplatil pokutu uloženou mu příkazem, který by byl podáním odporu zrušen. Je ovšem pravdou, že ani v případě podání odporu nic nebrání možnosti pokutu zaplatit.

IV. Replika žalobce

Na vyjádření žalovaného žalobce reagoval replikou, v níž poukázal na to, že žalovaný ignoruje odpor podaný u správního orgánu I. stupně dne 16. 2. 2015. Setrval na tom, že posouzení běhu subjektivní i objektivní lhůty pro žádost o prominutí zmeškání úkonu bylo nezákonné a že pro prominutí zmeškání lhůty k podání odporu existují důvody. Žalobce požadoval též nahradit náklady řízení před soudem.

V. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z předloženého správního spisu soud ověřil, že žalobci byl příkaz ze dne 29. 1. 2015, jímž byl uznán vinným z přestupků proti zákonu o silničním provozu, doručen do vlastních rukou dne 12. 2. 2015.

Podáním ze dne 18. 3. 2015 žalobce podal odpor proti uvedenému příkazu. Téhož dne upozornil na dřívější podání odporu a požádal ve smyslu § 41 správního řádu o prominutí zmeškání úkonu. Uvedl přitom, že příkaz mu byl doručen dne 12. 2. 2015 a ještě též den se proti němu telefonicky ohradil a požadoval jeho zrušení a projednání věci v ústním jednání. Telefonický hovor považoval za dostatečné vyjádření námitek proti příkazu, proto došlo k zaslání písemného odporu poštou dne 20. 2. 2015. Žalobce tedy požadoval, aby správní orgán na základě dohledání podaného odporu ze dne 20. 2. 2015 příkaz zrušil a pokračoval ve správním řízení, a pro případ, že zásilka obsahující podání ze dne 20. 2. 2015 nebyla doručena, požádal o navrácení na předešlý stav.

Následně byl žalobce vyzván, aby podacím lístkem ze dne 20. 2. 2015 doložil podání odporu. V doplnění ze dne 25. 3. 2015 žalobce znovu sdělil, že podal námítky proti odporu telefonicky přímo vyřizující úředníci, což považoval za dostačující. Písemné vyhotovení odporu považoval jen za potvrzení již podaných námitek, odpor odeslal jen obyčejnou poštou a podací lístek nemá k dispozici. Poté se dne 13. 2. 2015 kolem 10:00 hod. se svědkem P. H. dostavil k podání odporu ústně do protokolu. Ovšem věc vyřizující úřednice H. nebyla přítomna a kolegyně věc odmítla projednat, proto žalobce odešel a následně podal odpor poštou. Součástí písemného vyjádření bylo čestné prohlášení P. H. ze dne 24. 3. 2015 a výpis o telefonických hovorech žalobce dne 12. 2. 2015.

Následně bylo vydáno usnesení ze dne 29. 3. 2015, kterým správní orgán I. stupně žalobci podání odporu neprominul. V odvolání proti prvostupňovému usnesení žalobce uplatnil shodnou právní argumentaci. K průběhu událostí ohledně podání odporu uvedl, že žádost podal v důsledku nedoručení podaného odporu proti příkazu, přestože byl řádně

podán k poštovní přepravě. Odvolání bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 5. 2015.

Předmětem soudního přezkumu jsou tedy správní rozhodnutí vydaná k žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonu – podání odporu proti příkazu, která jsou samostatně přezkoumatelná soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 As 9/2011-28, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).

Ustanovení § 41 správního řádu, jehož využil ve své žádosti spojené s odporem dne 18. 3. 2015 žalobce, upravuje tzv. navrácení v předešlý stav, jímž je i prominutí zmeškání úkonu, který měl být učiněn v určité lhůtě. Podle § 41 odst. 2 správního řádu může účastník požádat o prominutí zmeškání úkonu do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok. Podle odst. 4 citovaného ustanovení promine správní orgán zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.

Pro aplikaci institutu prominutí zmeškání úkonu musí být nepochybně zachována subjektivní i objektivní lhůta stanovená v § 41 odst. 2 správního řádu.

Se žalobcem se soud ztotožnil, pokud namítal nesprávné posouzení zákonné lhůty dle § 41 odst. 2 správního řádu. Správní orgán I. stupně závěr o tom, že žádost o prominutí zmeškání úkonu žalobce nepodal v zákonné lhůtě, spojil s okamžikem nabytí právní moci příkazu dne 28. 2. 2015. Jde o výklad nesprávný, který by ve svém důsledku uplatnění institutu prominutí zmeškání úkonu pro odpor proti příkazu zcela vyloučil. Lhůta 15 dnů pro podání žádosti dle § 41 odst. 2 správního řádu by se při výkladu zastávaném správním orgánem I. stupně musela vždy krýt s lhůtou k podání odporu, jež je dle § 87 odst. 4 zákona o přestupcích též 15 denní. Tedy žádost o prominutí zmeškání úkonu by musela být vždy podána ve stejné lhůtě jako odpor, o jehož zmeškání se žádá. Subjektivní lhůta 15 dnů dle § 41 odst. 2 správního řádu počíná běžet i pro žádost o zmeškání podání odporu proti příkazu ode dne, kdy pominula překážka, která účastníku řízení bránila úkon učinit, a překážkou pro běh lhůty nemůže být ani skutečnost, že příkaz již nabyl právní moci.

Nesprávný dílčí závěr správního orgánu I. stupně o nedodržení zákonné lhůty pro podání žádosti však neměl žádný vliv na projednávanou věc. Přestože správní orgán I. stupně konstatoval, že nebyla žádost o zmeškání úkonu podána v zákonné lhůtě, přistoupil k jejímu věcnému posouzení a hodnotil, zda byly zákonné podmínky pro uplatnění daného institutu naplněny. Tedy zda žalobce prokázal, že překážkou podání včasného odporu proti příkazu byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění. Napadené rozhodnutí žalovaný pak odůvodnil výhradně tím, že žalobce neprokázal překážku z důležitých důvodů bránících mu podat včasný odpor proti.

Nyní již k vlastnímu posouzení žádosti žalobce o prominutí zmeškání podání odporu ze dne 18. 3. 2015 z pohledu § 41 odst. 2 a odst. 4 správního řádu.

V souzené věci nejde o to, že by žalobce úkon – podání odporu – v zákonné lhůtě neučinil vůbec, ale že jej dle svého tvrzení učinil, odpor podal, ovšem odpor nebyl správnímu orgánu I. stupně doručen poštou, resp. nedošlo k jeho zaevidování. Tedy nastal shodný stav, jako by odpor podán nebyl.

Odpor je podáním, které lze podle § 37 odst. 4 správního řádu učinit mj. ústně do protokolu nebo písemně. Správní řád nestanoví způsob, kterým musí účastník (podatel) svoje písemné podání správnímu orgánu zaslat, nechat doručovat. Pokud účastník zvolí k zaslání písemného podání provozovatele poštovních služeb, je na něm, jaký způsob doručování zásilky obsahující písemné podání zvolí. Pokud ovšem nezvolí prokazatelný způsob zaslání poštovní zásilky a nemá k dispozici potvrzení o předání písemnosti k poštovní přepravě, ocitá se v důkazní nouzi, je-li podání písemnosti sporné. Nelze pominout, že podání je podle § 37 odst. 6 věty druhé správního řádu učiněno dnem, kdy došlo věcně a místně příslušnému orgánu.

Žalobce tvrdí, že písemný odpor podal dne 20. 2. 2015 prostřednictvím České pošty, a.s., a to „obyčejně“, nemá tak podací lístek, kterým by toto tvrzení prokázal. Ve shodě se správními orgány soud uvádí, že tvrzení žalobce o podání odporu a jeho nedoručení správnímu orgánu I. stupně nikoli vinou žalobce, zůstalo neprokázané. Obecnou obranu žalobce postavenou na to, že čas od času dochází ke ztrátě poštovních zásilek, což žalobce hodlal soudu prokázat přiloženým článkem z internetového deníku idnes.cz, soud nepřijal. Možná ztráta zásilek při doručování prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb nemůže být sama o sobě dostatečným důkazem o tom, že žalobce dne 20. 2. 2015 skutečně k poštovní přepravě podal odpor proti příkazu a jeho nedodání správnímu orgánu I. stupně bylo jím nezaviněno. Soud proto ani nepřistoupil k dokazování žalobcem přiloženou kopií internetového článku nazvaného „Pošťák ztratil 274 dopisů. Česká pošta zaplatí pokutu 370 tisíc korun.“, ze dne 16. 4. 2015, který pojednával o ztrátě přepravního boxu s poštovními zásilkami v Ústí nad Labem.

V uvedených skutečnostech tak nelze shledat překážku, která by žalobci z důležitých důvodů, které nezavinil, zabránila podat odpor v zákonné lhůtě.

Tvrzení žalobce, že odpor nebyl řádně podán, protože nedošlo k zaevidování osobně podaného písemného odporu dne 16. 2. 2015, opatřeného razítkem správního orgánu I. stupně, považoval soud za zcela účelově uplatněné (k účelovosti uplatnění námitek až v žalobě před správním soudem srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, byť vydaný za jiných skutkových okolností).

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako pokračování řízení před správními orgány a jako řízení v plné apelaci. Předmětem přezkumu ze strany soudu jsou napadená správní rozhodnutí, které odrážejí průběh správního řízení a skutečnosti v něm posuzované z hlediska souladu se zákonem, a procesní postup správních orgánů, může-li mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že odpor, který by byl opatřen razítkem správního orgánu I. stupně s datem 16. 2. 15 a paraťou úřední osoby, součástí spisového materiálu není.

A správní orgán I. stupně ani žalovaný se jím a jeho nezaevidováním z pohledu § 41 správního řádu nemohli zabývat v rámci posouzení žalobcovy žádosti o prominutí zmeškání úkonu, neboť žalobce v průběhu celého řízení na jeho existenci neupozornil. Naopak z jeho písemných podání, které byly učiněny již prostřednictvím zmocněnce žalobce – advokáta a ve kterých byl opakovaně podrobně vyličen postup při uplatnění námitek proti příkazu vydanému dne 29. 1. 2015, doručenému dne 12. 2. 2015, vyplývá, že žádné písemné vyhotovení odporu nebylo u správního orgánu I. stupně dne 16. 2. 2015 podáno. Jak v žádosti o zmeškání odporu ze dne 18. 3. 2015, tak v doplnění ze dne 25. 3. 2015 žalobce jednoznačně uvedl, že námitky proti odporu uplatnil telefonicky téhož dne, kdy mu byl příkaz doručen, tedy 12. 2. 2015, což také prokazoval výpisem telefonických hovorů uskutečněných toho dne. Protože měl tento postup žalobce za dostatečný, jen pro jistotu podal (dle svého neprokázaného tvrzení) písemný odpor k poštovní přepravě dne 20. 2. 2015. Z obou podání vyplývá, že na telefonické uplatnění námitek proti příkazu dle tvrzení žalobce navazoval písemný odpor zaslaný až dne 20. 2. 2015. Pokud žalobce v doplnění své žádosti ze dne 25. 3. 2015 přišel s tím, že se dne 13. 2. 2015 dostavil osobně ke správnímu orgánu I. stupně se svědkem (dle přiloženého čestného prohlášení P. H.), neuvedl, že by se pak v dalším týdne dne 16. 2. 2015 znovu osobně ke správnímu orgánu I. stupně dostavil a nechal si písemné vyhotovení odporu či jeho kopii opatřit razítkem a datem a parafoú úřední osoby správního orgánu I. stupně. Proto tedy nemohly správní orgány hodnotit, zda skutečnosti žalobcem poprvé uvedené v žalobě, mohou spadat pod pojem důležitých důvodů žalobcem nezaviněných, které mu bránily ve včasném uplatnění odporu proti příkazu. Není na místě, aby se soud poprvé takovou námitkou zabýval. Jak již opakovaně vyslovily krajské soudy i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudky ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 4 As 83/2015-56), je obecně vhodné, aby si žalobce neuchovával svoje námitky proti postupu správních orgánů až před soud, ale uplatnil je u správních orgánů ve věci rozhodujících.

Soud dodává, že považuje za naprosto nepravděpodobné, aby, pokud by verze o osobním podání odporu dne 16. 2. 2015 byla pravdivá, tuto skutečnost žalobce, zastoupený advokátem, neuplatnil již před správním orgánem I. stupně, potažmo v odvolání, a toto tvrzení nedoložil originálem či kopií takové písemnosti v řízení před správními orgány. A to zvláště za situace, kdy byl procesně velmi aktivní a předkládal důkazy (výpis telefonických hovorů, čestné prohlášení svědka) o každé skutečnosti, kterou pokládal pro vyhovění žádosti o zmeškání úkonu za podstatnou.

Lze tak uzavřít tím, že soud neshledal v postupu správních orgánů při posouzení žádosti žalobce o prominutí zmeškání úkonů při aplikaci ustanovení § 41 odst. 1 a 4 správního řádu pochybení.

Žalobu proto soud jako nedůvodnou zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za žalobcova výslovného souhlasu a presumovaného souhlasu žalovaného.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 22. října 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně